

Dva lenuha.

ar sram me je: tak hlapec si že, pa še letos ne pojdeš k sv. obhajilu!" Tako so obirali Suščeva mati svojega neposlušnega otroka Mihleta.

„Saj so vendar gospod katehet dober kot duša, skrben kot angelvarih in potrpežljiv kot sam Zveličar, pa vendar ne opraviš in ne opraviš!“

Že pred dvema letoma bi bil Mihle lahko pristopil k prvemu sv. obhajilu, velik je bil dovolj in star tudi. Pa še letos ni bilo nič. Gorje je staršem s takimi otroki!

Mihle je ob materinih tožbah brundal in brundal v kotu, dokler se ni tiho izmuznil iz sobe. Ko je bil na dvorišču, je bilo namah pozabljeno vse materino govorjenje.

Dobra mati, (kako so skrbeli za svojega otroka! Niso ga puščali v nobeno družčino. Pri njih je moral biti v sobi, kvečjemu so ga spustili na dvorišče na solnce in zrak, in še ondi ni bilo nikake nevarnosti.

Toda kdor neče, pa neče! In tak je bil Suščev Mihle.

Kolikokrat so mu mati veleli, naj naseka butarico vejic na dvorišču v drvarnici. Šel je res Mihle s sekirico, toda ne v drvarnico. Je že vselej iztaknil kak oklešček na dvorišču in ga drobil in sekljal. Ko se je tega naveličal, je popustil vse skupaj na tleh in se lotil kaj drugega. Navadno je pretipal vse žepe, da je našel kak košček svinčnika, in tedaj se je spravil nad risarijo in se ukvarjal z možici, ki jih je mazal v celi podobi, ali pa naredil samo glavo, pri kateri so bile prva stvar dolge muštake. Takih podob je bilo naposled vse polno na Suščevem dvorišču.

Kadar so se mati le naveličali čakati Mihletove butarice, tedaj so stopili sami za njim. Žalostno so zmajevali nad porednim otrokom, nasekali so najprej Mihleta, potem pa še butarico za v peč. Seveda je zaleglo le samo zaenkrat peči in Mihletu tudi samo zaenkrat.

Šolsko leto se je nagibalo h koncu. Kako je bila mladina tega vesela; sosebno pa so se veselili oni šolarji, ki so jih gospod odbrali za pripravljanje na prvo sv. obhajilo. Tudi Suščev Mihle je bil med njimi. Toda temu ni šlo to kaj posebno do srca, kajti bil je že tretje leto tako srečen, pa se mu je že dvakrat pokvarilo ravno pri zadnji preizkušnji.

In res tudi letos se mu je ponesrečilo,

Drugi učenci, akoravno med letom niso bili najbolj marljivi, so se za prvo sv. obhajilo poprijeli na vso moč. Nisi jih skoro videl brez katekizma v roki.

Ta se je spravil v zadnji kot, gori na oder za slamo ali na kozolec, da bi imel popoln mir, se vsedel, dejal katekizem na kolena, zatísnil si ušesa in na glas „molil“ iz knjige, nato še zamižal in na pamet ponavljal in ponavljal, dokler ni šlo kot ura.

Drugi v eni roki katekizem, v drugi šibo koraka po pašniku gorindol in govori svojo nalogo kot Demosten ob morskem obrežju. Ne vidi nič, ne sliši nič drugega kot knjigo in sebe. Le semtertija pogled po strani,

ako je živinica še skupaj. Tretji zopet ima v eni malega bratca, v drugi katekizem, z nogo pa še ziblje sestrico v zibelki. Toda ne moti ga ne smeh, ne jok — njegov mladi duh se bavi z naukom za prvo sv. obhajilo.

Tako so se učili Mihletovi tovariši, on pa ni ne pasel kravice, ne zibal sestrice, edinole katekizem bi mu bil lahko na skrbi. Toda ne!

Ako je v sobici zadremal nad knjigo, pognali so ga mati na dvorišče, da bi se lahko izprehajal na svežem zraku in se mogel učiti z bistrim umom.

Toda vrgli so raka v vodo, poslali ga iz dežja pod kap. V sobi ga je motil samo spanec, na dvorišču pa sto stvari. Ni dolgo korakal s kota v kot, kar zagleda na zidu čepeti metulja.

„Lej ga tička! Le čakaj kmalu boš moj!“ si je mislil Mihle precej glasno, položil katekizem na tram v drvarnici, vzel v roko kapo (bil je lenuh, da se mu ni ljubilo poiskati slamnika, ki ga je lansko jesen položil kdovekam, — in je nosil kapo v največji vročini) v roko in je lezel polahko do metulja.

Trpelo je gotovo pet minut, preden se je toliko približal, da se mu je zdel primeren čas, da pokrije živalco s kapo. Prav oprezno vendar po bliskovo pritisne kučmo na zid, toda vseeno prepočasi, kajti v trenutku se je metuljček nalahno zazibal nad Mihletovo leno glavo.

„Zdaj te pa bom,“ reče Mihle, ko se metuljček zopet vsede. Po prstih stopa zopet do metuljčka, moleč kapo naprej in jo srečno povezne na malega krilatca.

„Aha, zdaj sva pa skupaj.“ Toda živega hoče prijeti za krilca. Polagoma vzdiguje in vzdiguje pokrivalo — ni ga in ni. Toda naenkrat: „šec,“ in pred nosom uide Mihletu pisani ujetnik.

Ako mislite, da je bil Mihle zdaj opustil brezuspešni lov, se hudo motite. In ako mislite, da je počel Mihle to prazno delo samo eno uro in samo ta dan, ne poznate Suščevega Mihleta.

Konec njegovega učenja je bil ta, da pri glavni preizkušnji za prvo sv. obhajilo ni mogel dokazati zadostnega znanja niti potrebne priprave za sprejem tega najsvetejšega zakramenta.

„Veš kaj, Mihle,“ so dejali katehet, „ako se boš tako učil, boš opravil prvo sv. obhajilo šele na zadnjo uro.“

S takim praznim delom je zapravil Mihle srečo sv. obhajila, napravil staršem žalost in sramoto. Glej tudi ti čitateljček, da ne boš Suščev Mihle, ampak, da boš vedno in pri vsakem delu resno pomislil, kaj ti je v prid in srečo in kaj te utegne pripraviti ob oboje.

F. G.

